

Kristofobie

Jsme svědky toho, jak nejrozšířenější sdělovací prostředky s chorobnou posedlostí vedou neustálou protikatolickou propagandu. Již mnoho let v nich probíhá kampaň plná nenávisti a lži vůči katolické církvi.

V hlavních sdělovacích prostředcích se tak manipuluje s pravdou, s polopravdami, využívá se lži, aby se ve vědomí lidí vytvářelo přesvědčení, že katolická církev je zločinná organizace a duchovenstvo je „banda vyžírek“, pedofilů a sexuálních zvrhlíků. Kde se bere ta „nestranná“ nenávist k duchovenstvu a věřícím katolické církve? Proč dochází k tak gigantické manipulaci, k takovému výběru informací a způsobu jejich interpretace, aby výsledkem byla lež, aby se zasévalo znechucení, averze a nenávist ke katolické církvi? Odpověď dal sám Ježíš Kristus: „Kdybyste náleželi světu, svět by miloval to, co je jeho. Protože však nejste ze světa, ale já jsem vás ze světa vyvolil, proto vás svět nenávidí.“ (Jan 15,19)

Svoboda slova, která slouží lži, pohrdá těmi, kteří mají jiný názor a vyznání, způsobuje strašlivou křivdu těm všem, kteří lež přijímají jako pravdu. Masové sdělovací prostředky, jež využívají lež k manipulaci s vědomím člověka, jsou nástrojem ovládnutí a zotročování, protože nemůže být svoboda tam, kde vládne lež. Jedním z nejoblíbenějších témat stále omílaných ve sdělovacích prostředcích je pedofilie v církvi. Jaká jsou fakta? Bádání odborníků v USA potvrzuje, že pouze 0,05 % veškerých případů pedofilie se týká kněží, zatímco 30 % se děje v rodinách. Podobné to je v Itálii. V Německu od roku 1995 do poloviny roku 2010 došlo k 210 000 pedofilním případům, ale pouze 94 z nich se týkalo katolické církve. Seriózní vědecké instituce, mezi jinými i německý Kochův institut, tvrdí, že 60 % nemocných AIDS jsou homosexuálové, 40 % pedofilů jsou gayové, ačkoliv homosexuálové představují jen 2 % z celé populace. Takovou hrozbu pedofilie, jaká se vyskytuje u homosexuálů, nenajdeme v žádné jiné společenské skupině!

P. prof. Dariusz Oko v jednom ze svých rozhovorů zdůraznil, že „jestliže ve vězení máme 1 000 pedofilů, najdeme mezi nimi snad

jednoho kněze a nějakých 400 gayů. Tak se ptám, proč se tolik mluví o kněžích, když to je jediný kněz na 1 000 pedofilů, a nemluví se o 400 gayích? Ve sdělovacích prostředcích se na kněze útočí nejhorším způsobem, ale o gayích se nesmí říct ani jediné kritické slovo. To je veliká manipulace, naprostá nepoctivost a záměrná propaganda. Pokud se tolik píše a mluví o pedofilních kněžích, očekáváme rovněž, že se 400x víc bude psát o pedofilních gayích. To je přece logické. Pokud se tak pečlivě zkoumá jev pedofilie v jedné společenské skupině, u kněží, je ho přece třeba stejným způsobem sledovat i v jiných skupinách – u novinářů, učitelů, politiků, ale především u gayů, protože tam je toho nejvíc. Pokud nám jde skutečně o pravdu, o dobro dětí, a nejenom o kristofobii, katofobii, heterofobii, o nenávist vůči církvi.“

Katolická církev je jediná instituce na světě, která rozhodným a důsledným způsobem řeší případy pedofilie u kněží, kde je takových případů v procentech mnohonásobně méně než v jiných prostředích. Skutečně jsme na mnoha místech ve světě měli co do činění se sexuálními skandály, na nichž se podíleli katoličtí kněží. Tím hůř, že ti zvrhlíci páchali ty hrozné činy pod pláštěm svátosti kněžství. Zde se nedá najít žádná omluva, ale je zapotřebí pamatovat na to, že ti lidé páchali ony strašné morální zločiny, poněvadž se zpronevěřili Kristovu učení. Takovým způsobem zradili Krista i církev. Zachovali se jako Jidáš, který zradil Krista, přestože byl jedním z jeho apoštolů. Svou zradou se sám zřekl společenství s Kristem. Může snad Jidášova zrada kohokoliv opravňovat k tvrzení, že všichni ostatní apoštolové jsou stejní jako Jidáš? Je snad logické a oprávněné odmítnout Krista a jeho mystické Tělo, čili Církev, jen proto, že Jidáš zradil?

Je třeba ke všem bolestným faktům přistupovat čestným způsobem, ne formou

pokrytecké a pomlouvačné hysterie, která se pokouší podsouvat, že sexuální zneužití jsou specifickým rysem katolictví, že všichni kněží jsou právě takoví. Člověk je svobodný a může říct Kristu: ne. Hřích Jidášovy zrady se v různých podobách opakuje v dějinách dalších pokolení. Taková je prostě skutečnost „tajemství zla“, kterému se dobrovolně může vzdát i člověk, který byl Kristem ve svátosti kněžského svěcení obdarován svatým darem.

Jak máme reagovat na konkrétní fakta dnešních jidášovských zrad? Bylo by snad uvážené následující tvrzení: Že jsem velice pohoršený Jidášovou zradou, a proto nechci mít nic společného se zbylými apoštoly i se samotným Ježíšem Kristem? Copak by byly oprávněné výtky Ježíši Kristu a jiným apoštolům za to, že Jidáš zradil? Lze snad hřích odmítnutí Krista i společenství církve ospravedlnit faktem zrady nějakého dnešního Jidáše? Kdyby člověk reagoval tímto způsobem, člověk by sám sebe dovedl ke ztrátě víry a k tak obrovskému pokrytectví a slepotě, že by spatřoval zlo jenom v jiných, a nikdy ne v sobě samotném. Jediná správná reakce na všechny ty případy pohoršlivých jidášovských zrad je čím dál těsnější sjednocení se s Ježíšem skrze svátosti pokání a Eucharistie, neustávající modlitba spojená s postem a bolest nad ranami způsobenými Kristu i společenství církve.

Zlo je třeba rozhodně označit a pojmenovat, avšak o samotného hříšníka poté, co mu budou uděleny příslušné kanonické sankce, náleží pečovat s láskou, vyjádřenou v modlitbě za jeho obrácení a smíření se s Bohem. Církev je jediné společenství na světě, na které mají právo všichni hříšníci. Hovoří o tom i sám Ježíš: „Nepřišel jsem volat k pokání spravedlivé, ale hříšníky.“ (Lk 5,32) Ježíš miluje láskou, která odpouští všechny hříchy; touží hříšníky shromáždit ve své církvi proto, aby je osvobodil z otroctví zla a činil svatými. Pro Ježíše neexistují ztracení lidé a bezvýchodné situace. Svaté Faustyně řekl: „Čím větší ubohost, tím větší právo má na moje milosrdenství, a přesvědčuj všechny duše, aby důvěřovaly nekonečné propasti mého milosrdenství, protože je toužím všechny zachránit. Zdroj mého milosrdenství byl

otevřen na kříži ostrím kopí pro všechny duše – nikoho jsem neodmítl.“

Milovat všechny hříšníky takové, jací jsou, dokáže jenom Bůh. Proto máme právo zavrňovat zlo a hřích, ale nemáme právo zavrňovat a soudit hříšníka samotného, poněvadž to může dělat pouze Bůh sám. Proto nás Ježíš varuje: „Nesud'te, a nebudete souzeni; nezavrňujte, a nebudete zavrženi.“ (Lk 6,37) Církev je tajemstvím mystického Těla Ježíše Krista, je tedy společenstvím božským i lidským. Je svatá Kristovou svatostí, ale tvoří ji lidé hříšní, proto musíme tak často trpět díky působení jejích údů. Podobně jako v rodině je třeba mnohdy hodně trpět kvůli nejrozumnějším hříchům a chybám rodičů nebo příbuzných. Tím, že se urážíš, že kritizuješ, své nejbližší nezměníš. Podobné to je s církví, která je společenstvím Krista s hříšníky. Je možné se kvůli nějaké jidášovské zradě někoho z jeho členů urazit, církev opustit nebo po ní na efekt plivat. Ale ona nepřestane být dál tím jediným společenstvím, v němž Kristus touží zachránit každého člověka. A proto prostřednictvím svaté Faustyny Ježíš Kristus neustále vyzývá a varuje: „Stíhám svým milosrdenstvím hříšníky na všech jejich cestách a mé Srdce se raduje, když se oni ke mně vracejí. Zapomínám na hořkosti, kterými sytili mé Srdce, a raduji se z jejich návratu... Řekni hříšníkům, že na ně stále čekám, naslouchám úderům jejich srdce, kdy bude bít pro mě. Napiš, že k nim hovořím skrze výčitky svědomí, skrze neúspěchy a utrpení, skrze bouře a blesky, promlouvám skrze hlas církve, a pokud zmaří všechny mé milosti, začínám se na ně hněvat, ponechávaje je samým sobě a dávaje jim to, po čem touží.“ (Deníček, 1728)

Odedávna, a zvláště v současné době odmítání veškerých morálních zásad, v době všeobecně rozšířené pornografie a demoralizace, pouze katolická církev nazývá zlo pravým jménem a brání hodnotu každého člověka od chvíle početí až do přirozené smrti. V současném světě je pouze společenství katolické církve nejbezpečnějším místem pro děti a mládež, kde mohou dotvářet svůj charakter, od Krista se učit milovat čistým srdcem a dozrávat k zodpovědnému přijetí svátosti manželství.